

bestemt sig til at optræde igen. Hun havde igaar Besøg af Direktøren for et af vore Forlystelsesetablissementer — „Tavernen“ er det vist, det hedder — og imorges fik hun Professoren til at udskrive hende.“

„Det kommer mig ikke overraskende,“ sagde Mads Vestrup. „Jeg har mærket, hvor det bar hen!“

„Jeg skal love Dem, Pastor Vestrup, at jeg ikke skal tabe Frøken Frederiksen af Syne. Som De maaske veed, er jeg Sekretær i den Afdeling af Missionsforeningen, der har den særlige Opgave at tage sig af faldne Kvinder. En Søsterafdeling har Tjenestepigerne under sig, og en Brodersektion tager sig specielt af Soldater og andre Mænd uden et virkeligt Hjem i Byen. Det er vort Maal saa at sige at spænde et Net ud over hele Befolkningen, saa det bliver os muligt at føre et effektivt Tilsyn med hver enkelt af de mange enligt stillede unge Mænd og Kvinder og bringe dem under god Paavirkning. Og — Gud ske Lov! — vi har al Grund til at være tilfredse med Resultatet. Ifjor kunde vi glæde os over 275 Omvendelser, og vi vil sikkert iaar komme op over 300. Naturligvis har vi ogsaa haft Tilbagefald at notere; men i det hele og store fremviser hvert Kvartal en heldig Fremgang. Og siden jeg nu taler om vor Organisation, kunde De saa ikke tænke Dem at deltage i Arbejdet, Pastor Vestrup? Deres nuværende Virksomhed kan dog vist ikke i Længden tilfredsstille Dem. Jeg har ikke tidligere besøgt Deres Møder; men jeg havde den Fornemmelse iaften, at det var mere et Publikum end en Tilhørerkres, der fyldte Salen.“

„De har desværre Ret.“

„Men hvordan er De ogsaa kommet paa den fortvivlede Ide, Pastor Vestrup? Enhver, der kender „Femte Juni“ og dets Læsekres, kunde have forudsagt Dem Resultatet.“

„Naar jeg vilde tale her i Byen, var jeg nødt til at tage mod den Haandsrækning, der tilbød sig. Fra anden Side mødte jeg ingen Forstaaelse.“

„Jeg tror, at De for Deres egen Skyld hellere skulde have undværet den Hjælp,“ sagde Frøken Mohn, mens det usynlige Slør for et Øjeblik faldt ned over hendes fornemme Ansigtstræk.